

antages at vide Bæfted om et faadant Forhold, for fig og eksaminere dem, og navnlig kan den forurettede henvende fig til Dommeren med Anmodning om at faa de forftellige Puncter oplyfte, fom kunne have Interæffe for Sagens Afgørelfe. Men nu er det jo faa, at ved en Mængde af den Slags Brud kan der meget vanffelig ftaffes Bevis til Beje uden Overtræderens egen Erklæring og Erkendelfe eller i alt Fald ved Forklaring af Folk, der ftaa i hans Tjenefte og paa en eller anden Maade ere interæfferede i at ftjule, hvad der er ftet. Diſſe ere ofte de enefte Vidner, der kunne haveſ, og det er netop den Slags Vidner, der fom ofteft ikke kunne føres under en civil Sag, og de ere meget daarlige Vidner at ty til under en faadan Sag. Derimod kan man ganfte anderledes faa Oplyſninger frem under en offentlig Underſøgelfe. Hvis nu vor Civilproceſ havde fulgt med Tiden, om jeg faa maa fige, hvis den virkelig var i Beſiddelfe af de energiſte Midler til at komme til Sandheden, fom ere til Stede i nyere Lovgivning, f. Eks. i den engeliſke Proceſ, hvis den ikke faa at fige helt igennem gav Parterne Bejlighed til Løgn og Underftiftelfe af Sandheden, ved f. Eks. at udelukke fom Vidner de enefte Perſoner, der kunne vide Bæfted, ved at forhindre, at Parternes egne Erklæringer kunne komme til at gælde fom Bevis, kort ſagt, hvis vi havde en reformeret Civilproceſ, ja, faa antager jeg ogſaa, at det var unødvendigt i Sager fom diſſe at ty til en Politiumderſøgelfe, men faa længe vor Civilproceſ er faaledes, at man ingen Vej kan komme, at man ikke kan ſtaffe fig Oplyſninger, at man ofte ſavner de nødvendige Midler til at gøre ſin Ret klar, tror jeg, at der er dobbelt Grund til at ſtille de Rettigheder, her er Tale om, paa ſamme Maade, hvorpaa lignende Rettigheder i mange Tilfælde ere ſtillede, f. Eks., ſom jeg før nævnte, Patentrettigheder. For en fattig Literat eller Kunſtner, der ſandelig ikke faar noget ſtort Bederlag for ſit aandelige Arbejde, men ſom dog gerne vil beſtyttes i den Ret, han har, er det faaledes en meget betænkkelig Ting at begynde en Sag mod Overtræderen af Forfatterens eller Kunſtnerens Ret, og jo vanffeligere det er for ham at føre Bevis, deſto dyrere bliver Sagen, og til Slutning vil han efter at have

haft Proceſomkoſtingerne og mange Uregreſſer og Udgifter maaffe komme til det Reſultat, at han intet Bevis kan føre, og at det havde været heldigſt, at han ingen Sunde havde begyndt paa Sagen. Jeg tror, at mange Sagførere ville være enige med mig i, at den Slags Sager om Kunſtner- og Forfatterret ere nogle af de vanffeligſte at føre Bevis i, og at man derfor ikke ſkal inblade fig paa at tilraade nogen at føre en faadan Sag, naar han ikke har Raad eller ſærlig Lyſt til at føre Proceſer, eller naar der ikke er ſaa klare Beviſer, at han uden Vanffelighed kan faa den vedkommende dømt. Med andre Ord, jeg tror ikke, at man gør Rettigheden ret praktiſt, naar man ikke giver ſærlige Retſmidler, og jeg ſer ikke, at der er noget faadant, der er mere praktiſt, end at han, naar der overhovedet er Tale om Straf, om doløſt Retſbrud, henviſer Sagerne til Politiretsbehandling og gør dem til Genſtand for offentlig Raatale, faaledes ſom Tilfældet er i Forſlaget til Patentloven.

Stilling: Det ærede 10de kongevalgte Medlem (Gooſ) berørte i Slutningen af ſit Foredrag et Punct, ſom jeg vil tillade mig at komme tilbage til og ſærlig henlede Opmærkſomheden paa, nemlig Spørgſmaalet om Beſtyttelfe for Mønſtre og Modeller. Under Behandlingen her i Tinget af Patentlovsforſlaget tillod jeg mig at henlede den ærede Indenrigsminifters Opmærkſomhed paa de Dnſter, der i den Retning ere fremkomne fra de induſtridrivende, og den ærede Miniſter lovede at tage Sagen under nærmere Overvejelfe, idet han mente, at den vilde kræve ſtore Forundersøgelſer, noget, jeg ganfte viſt indſømmer. Nu kan man maaffe ſige, at hvad Patentloven er paa det materielle Omraade, er det her foreliggende Lovforſlag paa det aandlige Omraade, eller paa det kunſtneriſke Omraade, og det vilde maaffe være mere rigtigt, at Spørgſmaalet om Beſtyttelfe for Mønſtre og Modeller kom ind her i dette Lovforſlag, hvor der jo allerede i det andet Afſnit om Kunſtnerretten er gjort et Tilløb i den Retning, ſom jeg mener har den allerſtørſte Betydning, ſelv om der maaffe kan være noget at indvende mod Uſfattelfen, navnlig af § 31. Det forekommer mig, at netop naar der ſtaar i § 31: „Ingen maa uden vedkommende Kunſtnerſ Samthlle